

מתני' ^(ט) עושיין כל צרכי מילה [בשבת] מוהליין ופורעיין ומוציצין ונותניין עליה איספולנית וכמון האם לא שחק מע"ש ילועם בשינוי ונותן אם לא טרף יין ושמן מע"ש ינתן זה בעצמו וזה בעצמו ואין עושיין לה חלוק לכתחילה אבל כורך עליה סמרטוט אם לא התקין מע"ש כורך על אצבעו ומביא ואפי' מחצר אחרת: גמ'

קלג: רבי אליעזר דמילה פרק תשעה עשר שבת

מסורת הש"ס

עין משפט
גר מצוה

גמ' מנדי קטני בבתמיחין: כולפו כל דברים העושים למילה מוהליין ופורעיין ומוציצין כו' למה לי דתנן כללף צירא עושיין כל צרכי מילה: לצינין, שירי ערלה. וצמתניי ^(א) מפרש אלו הן לצינין המעכבין ויש שאינן מעכבין כגון כשר שאינו חופה רוב העטרה אלא מיעוטה. ומה היא עטרה שורה גבוה המקפת בגדי סביב שממנה הגיד משפע ויורד לגד הרגף: המלך בשבת: כל זמן שהוא עומק כה. שלא קילק ידו אם ראה ששתימו צה לצינין זין מעכבין את המילה שאינה כשרה עד שימתכס זין שאין מעכבין חוור ומוחק דכולל חדל מילתא היא והרי ימנה שנת לדמות אכלה: פירש. שסילק ידיו: על המעכבין חוור. שהרי הן כמילה עממה: ועל שאין מעכבין אינו חוור. דהוי כהמתלה בשני עממה ועל אלו לא ניהון לחלל את השבת. והיינו דקמני כל צרכי מילה ואפילו לצינין שאין מעכבין חוור עליהם כל זמן שלא פירש: מאן סאל פירש אינו חוור. ומשום דפירש חשיב ליה חורה מילתא לנפשה והואיל ולא עיכוז מצוה ניהו לא דער: מפשיט ^(א) הפסח עד החוור. והיינו פירש דתנן במסכת תמיד ^(פ"ד מ"ג) גבי הפשיטו שהיה מתחיל מן הרגלים והיה מפשיט ויורד עד שנגיע לחוור הגיע לחוור חתך את הראש ונתנו למי שזכה זו ואח"כ הכרעיים ומירק והפשיט כו' שמעי' מיינה משהגיע לחוור קילק ידיו מן ההפשט והתחיל להסתפק בנימוח קלת וגבי עולה דכולה כליל מירק והפשיט ומנחם הידים מחילה אחר הראש וגבי פסח מני משפשיט ^(א) עד החוור דיכול להוציא אימוריו ^(א) כלל נימין קורעו ונתנו למי מיד והוה ליה פירש מן ההפשט וקאמר רבי ישמעאל שזו אינו גומר ומפשיט משום דכיון דפירש הוה איה חוור מילתא דאמתלמא לנפשה ושלא לזוך גבוה דומיאל דליצין ללג מעכבין: דלג צעינן זה אלו ואנוהו. דלחך געילת האימורין אין היכור מלגה

גמ' מכריז קתני כולחו כל צורכי מילה לאתויי מאי לאתויי הא דת"ר "המל כל זמן שהיא עוסק במילה חוור בין על הציצין המעכבין את המילה בין על הציצין שאין מעכבין את המילה פירש על ציצין המעכבין את המילה חוור על ציצין שאין מעכבין את המילה אינו חוור מאן תנא פירש אינו חוור אמר רבה בר בר ~~הוא אמר רבי יוחנן~~

גמ' רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה היא דתניא ^(א) ארבעה עשר שחל להיות בשבת מפשיט ^(ב) (אדם) הפסח עד החוור דברי רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה והכ"א מפשיטין את כולו ממואי עד כאן לא קאמר ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה התם ^(א) משום דלא בעינן יזה אלי ואנוהו אבל הכא דבעינן זה אלי ואנוהו הכי נמי ^(א) דתניא זה אלי ואנוהו ^(א) ויהוה נאיה שמו כו' לשמו כדיו נאיה בקולמוס נאיה בלבד אומון וכוורכו כשיראין נאין אבא שאול אמור ואנוהו הוי דומה לו ימה הוא חנון ורחום אף אתה היה חנון ורחום אלא אמר רב אשי הא מני רבי יוסי היא דתנן ^(א) רבין שנראה בעליל ובין שלא נראה בעליל מחללין עליו את השבת רבי יוסי אמר נראה בעליל אין מחללין עליו את השבת ממאי דילמא עד כאן לא קאמר ר' יוסי התם ^(א) דלא ניתנה שבת לידרות אבל הכא דניתנה שבת לידרות הכי נמי אלא אמרי נהרדעי רבנן דפלוגי עליה דרבי יוסי היא דתנן ^(א) ארבעה כהנים וכתנ"ח שנים בידם שני סדרים ושנים בידם שני סדרים וכו"כין וארבעה מקרימין לפניהם שנים ליטול שני סדרים ושנים ליטול שני סדרים וכו"כין המקניסין עומדים בצפון ופניהם לדרום והמוציאין עומדים בדרום ופניהם לצפון אלו מושבים ואלו מניחין מפרח של זה בצד מפרח של זה משום שנאמר ^(א) לפני ה' תמיד ר' יוסי אמר אפילו אלו גומלין ואלו מניחין אף זה היה תמיד ת"ר מהלקטין את המילה ואם לא הילקט עגוש כרת מני א"ר כהנא

הורה אור השלם
1. עון ומותר יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלתי אבי וארבעתה. שימת טב ונתת על השילוף לחם נשיב לפני תמיד: שימת טב ויגדל יכר אשר לא יאול את כשר ערלתו ונתקחה דפשיט הדיוא מפשיט את רביהי דפשה: בראשית י"ד

הגהות הב"ח
(א) גבי הסה אלא משום דלא: (ב) שם ר' יוסי הסה אלא משום דלא ניהו בשבת: (ג) רש"י דיה לצינין וכו' וכתמני. ניב לקמן דק קול סוף ע"א: (ד) דיה מפשיט את הפסח עד יוסי: (ה) שם להורי אימוריו. ניב פ"ל פסקי כ"ב דף קמן כסוף דף: (ו) דיה ופשיט יטול יוסי כדי שיהא שחן נכנסין: (ז) תוס' דיה גדול וכו' איעני ליה לתימני:

לעיו רש"י
רש"י א. שרף עין.
רבינו חננאל
עשה שאמרו וכו' השמיני יטול כשר ערלתו. לא תשעה

בו א מיי פיי מלסת מילה הל' ד' ו טושי' אל"ס ק" שגל טפ"ק ו טושי' י"ד ק" ר"ס ט"ק: בו ב מיי פיו מל' ס"ת הל"ס ד יו"ח מל' לז"ג הל' ו סמך פשוט מה ולאין סמך טושי' פ"א ס"ת מ"ח: י"ד מיי פ"א מלסת דעות הל"ס: י"ח ד מיי פ"א מלסת קידוש המדע הל' ד: י"ט ד מיי פ"א מל' תמיד ומוטקסין הל' ד סמך פשוט ק: כ' ד מיי פ"א מלסת עגנות הל"ס: כ"א ד מיי פ"א מל' מילה הל' ד סמך פשוט מה טושי' י"ד ק" ר"ס ט"ק: כ"ב ד טושי' פ"א ק" ר"ס ט"ק: כ: מוסף רש"י

מפשיט את הפסח עד החוור. מתחיל מרגליו האחרונים עד החוור, שיטל להוציא אימורים, הסקטרי חלבו דעומן שנת, ותו לא מפשיט מיד עין אורחא לזוך הדיוט מה ריעול סוף: בין שראה הלכה, בעליל. ללג טעול (מתוס' ד:). אין מחללין עליו את השבת לנת ולספיק לז"ך, שהי פון לז"ך. מין דעגול נלחא, ניב נמי לאהו: שני סדרים. של להם המטות משם המערכת, מש המערכת (מתוס' א:). הפנימים עומדים בצפון. דכי שפר דלחון מקרין עשירי יו' גלפון, דקדושת פניו מיהא (מתוס' א:). הפניהם לדרום. וסתמא מ"ח שלמות מזה ומכריז מתחן וחוחין פניו הדוס: אלו מושבים. ועל שלג יניחו זה מן השלחן ומן השלחן: אפילו אלו גומלין. נכנסין ואלו מניחין. פלח: אה אה היה

שו"ע יורה דעה סימן רס"ד

ה יש ציצים המעכבים המילה ויש שאינם מעכבים אותה. כיצד, אם נשאר מהעור עור החופה את רוב גובהה של עטרה, אפילו במקום אחד, וזהו המעכב את המילה וכאילו לא נימול. ואם לא נשאר ממנו אלא מעט, ואינו חופה רוב גובהה של עטרה, אינו מעכב המילה. (ומ"מ) אם הוא צחול, לכמתילה יטול כל הציצים הגדולים אף שאינן מעכבים (טור).

רמב"ם הל' מילה פרק ב'

ב כיצד מוהליין? ...

ד המל כל זמן שעוסק במילה חוור בין על הציצין שם מעכבין בין על ציצין שאין מעכבין, פירש על ציצין המעכבין חוור, על ציצין שאינן מעכבין אינו חוור, מל ולא פרע את המילה כאילו לא מל.

ו עושיין כל צרכי מילה בשבת, מליין ופורעיין ומוציצין וחוור על ציצין המעכבין אע"פ שפירש, ועל ציצין שאין מעכבין כל זמן שלא פירש...